

Rodzaj dokumentu	Interpretacja indywidualna
Sygnatura	DFP-Fn-I.3120.9.1.2022
Data	2022-06-13
Autor	Prezydent Miasta Łodzi
Temat	Podatnik nieruchomości w trwałym zarządzie
Słowa kluczowe	podatek od nieruchomości, trwały zarząd

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Łodzi działając na podstawie przepisu art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2021 poz. 1540 z późn. zm.)

po rozpatrzeniu

wniosku z dnia 14.03.2022 r. (data wpływu do UMŁ 18.03.2022 r.) w sprawie wydania indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości

postanawia

uznać, że na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) stanowisko przedstawione we wniosku, w świetle którego Wnioskodawca nie jest podatnikiem podatku od nieruchomości będących w jego trwałym zarządzie i użytkowaniu oraz nie ma obowiązku uiszczania podatku od nieruchomości – jest **nieprawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu 18.03.2022 r. do Wydziału Finansowego Urzędu Miasta Łodzi wpłynął wniosek z dnia 14.03.2022 r. o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, tj. art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) – czy Wnioskodawca jest podatnikiem podatku od nieruchomości w zakresie nieruchomości będących w trwałym zarządzie i użytkowaniu, położonych w Łodzi przy ul.

Postanowieniem z dnia 10.05.2022 r. DFP-Fn-I.3120.9.1.2022 organ podatkowy wezwał Wnioskodawcę do złożenia:

- prawidłowego oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego,
- potwierdzenia uregulowania opłaty za wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego,
- złożenia dokumentu potwierdzającego uprawnienia dla Dyrektora do reprezentowania Wnioskodawcy.

W dniu 13.05.2022 r. Wnioskodawca uzupełnił wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w żądanym zakresie.

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca jest jednostką budżetową nieposiadającą osobowości prawnej, która posiada w trwałym zarządzie nieruchomości położone w Łodzi przy ul. oraz dysponuje nieruchomością znajdującą się w Łodzi przy al. na podstawie umowy o odpłatnym użytkowaniu (akt notarialny Rep. A nr, którego stroną jest Miasto Łódź). Obecnie Wnioskodawca sporządza i przekazuje do Urzędu Miasta Łodzi deklaracje na podatek od nieruchomości oraz odprowadza podatek na rzecz Miasta.

W związku z powyższym Wnioskodawca zadał następujące pytania dotyczące stanu faktycznego.

Czy Wnioskodawca ma rzeczywisty obowiązek uiszczania podatku od nieruchomości dotyczącego nieruchomości będących w trwałym zarządzie i użytkowaniu?

Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej stanu faktycznego

W ocenie Wnioskodawcy nie jest on podatnikiem podatku od nieruchomości w związku z dysponowaniem nieruchomościami na podstawie decyzji o trwałym zarządzie, ani też na podstawie użytkowania.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają: grunty, budynki lub ich części oraz budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 u.p.o.l. podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3,
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych,
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów,
- 4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
 - b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

Odnosząc ww. przepisy do stanu faktycznego opisanego we wniosku, Wnioskodawca wskazał, że jako jednostki budżetowe nie powinny być uznane za podatnika w zakresie podatku od nieruchomości w przypadku nieruchomości, które otrzymały w trwały zarząd albo które są użytkowane na podstawie umowy użytkowania. nie posiadają bowiem nieruchomości na podstawie innego tytułu prawnego, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a u.p.o.l. Takim tytułem bowiem nie jest trwały zarząd czy też użytkowanie. nie wykonują bowiem władztwa nad przekazanymi w drodze trwałego zarządu albo użytkowania nieruchomościami i obiektami dla siebie w sposób odpowiadający posiadaniu. Z tego powodu nie można uznać za posiadacza nieruchomości udostępnionych na podstawie trwałego zarządu, a w rezultacie za podatnika podatku od nieruchomości. Kwestia czy podmiot publiczny dysponujący nieruchomością stanowiącą własność Skarbu Państwa w formule trwałego zarządu może być podatnikiem podatku od nieruchomości była przedmiotem sprzecznych interpretacji organów podatkowych. Jednakże w tym zakresie pojawiło się również kilka orzeczeń sądów administracyjnych, które prezentują stanowisko, iż podmiot publiczny z tytułu powierzenia mu w trwały zarząd nieruchomości Skarbu Państwa nie staje się posiadaczem jakiegokolwiek prawa podmiotowego o charakterze prawnorzeczowym, jak również jakiegokolwiek innego

prawa w rozumieniu cywilistycznym. W świetle orzecznictwa sądów administracyjnych trwały zarząd jest bowiem jedynie publicznoprawną formą władania nieruchomością przez określoną jednostkę organizacyjną. Przykładowo w orzeczeniu z dnia 29 listopada 2018 r. sygn. akt II FSK 3229/16 Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie dotyczącej trwałego zarządu sprawowanego przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad uznał, że „Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad nie jest podmiotem żadnych praw cywilnych i wykonuje jedynie uprawnienia płynące z własności państwowej. Nawet jeżeli decyzje o sposobie wykorzystania powierzonych jej nieruchomości podejmuje samodzielnie, działa w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Jak wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie sądowym „trwały zarząd jest administracyjnoprawnym prawem podmiotowym (zespołem uprawnień), jakie uzyskuje jednostka organizacyjna administracji publicznej w drodze charakterystycznej dla działania administracji (decyzja administracyjna) względem nieruchomości – przedmiotu publicznej własności o znaczeniu ekonomicznym (w znaczeniu prawnym jest to własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego) i w celu realizacji zadań publicznych” (por. W. Sobejko, Charakter prawny instytucji trwałego zarządu oraz instytucji gospodarowania w ustawie o gospodarce nieruchomościami, KPP 2000 nr 1, str. 83). Tym samym zarządca w swojej merytorycznej działalności związanej z celem ustanowienia trwałego zarządu podporządkowany jest organowi nadrzędnemu – w tym przypadku ministrowi właściwemu do spraw transportu – a w zakresie korzystania z nieruchomości podporządkowany jest właścicielowi, czyli Skarbowi Państwa”.

Również w wyroku z dnia 11 lipca 2017 r. sygn. akt II FSK 2154/15 NSA wskazał, że Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad nie jest posiadaczem nieruchomości położonych w graniach pasa drogowego autostrady na podstawie innego tytułu prawnego, o którym jest mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad nie stał się bowiem z tytułu powierzenia mu w trwały zarząd nieruchomości Skarbu Państwa posiadaczem jakiegokolwiek prawa podmiotowego o charakterze prawnorzeczowym, jak również jakiegokolwiek innego prawa w rozumieniu cywilistycznym. Naczelny Sąd Administracyjny wywiódł powyższą tezę z analizy przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899) wskazując, że stosownie do art. 43 ust. 1 tej ustawy trwały zarząd jest formą prawną władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną. Natomiast z art. 43 ust. 5 tej ustawy wynika, że nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego Skarbu Państwa oddaje się w trwały zarząd państwowej jednostce organizacyjnej, a nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego jednostki samorządu terytorialnego odpowiedniej samorządowej jednostce organizacyjnej. Art. 45 ust. 1 tej ustawy przewiduje, że trwały zarząd ustanawiany jest w drodze decyzji. Użytkowanie tych nieruchomości realizowane jest zgodnie z zasadami ogólnymi ustanowionymi w ustawie o gospodarce nieruchomościami.

Ponadto w wyroku z dnia 9 kwietnia 2019 r. sygn. akt I SA/Łd 20/19 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wskazał, że „czynności zarządu mieniem Skarbu Państwa wykonywane przez trwałego zarządcę, tj. jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej (w tym zawarcie umowy dzierżawy), uznać należy za czynności samego Skarbu Państwa”.

..... nie włada nieruchomościami jako posiadacz, lecz jako dzierżyciel, co wyłącza je z kręgu posiadaczy zależnych w rozumieniu art. 338 i art. 336 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l.

W świetle powyższego stanowiska dysponujące nieruchomością na podstawie oddania jej w trwały zarząd nie może być podatnikiem podatku od nieruchomości, nie staje się bowiem posiadaczem nieruchomości należącej do Skarbu Państwa (wykonuje jedynie uprawnienia płynące z własności państwowej). Wynika to zarówno z pozycji ustrojowej, które są jednostkami budżetowymi i

działają jako *statio fisci* Skarbu Państwa w zakresie powierzonym im w trwały zarząd nieruchomości, jak również charakteru instytucji trwałego zarządu.

Powyższe stanowisko dotyczące charakteru trwałego zarządu należy również odnieść do przypadku dysponowania nieruchomościami, które są użytkowane przez

Prezydent Miasta Łodzi uznał, że na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.) stanowisko przedstawione we wniosku, w świetle którego Wnioskodawca nie jest podatnikiem podatku od nieruchomości będących w jego trwałym zarządzie i użytkowaniu oraz nie ma obowiązku uiszczania podatku od nieruchomości – jest nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1445 z późn. zm.; zwanej dalej u.p.o.l.) podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów;
- 4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
 - b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

Na podstawie art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

Posiadanie konstituowane jest dwoma elementami składowymi, które muszą wystąpić jednocześnie, tj. *corpus possessionis*, czyli faktyczne władztwo nad rzeczą (element obiektywny posiadania), i *animus possidendi*, czyli wola posiadania (element subiektywny czy psychiczny posiadania). W zależności od rodzaju woli (*animus*) posiadanie może być samoistne lub zależne. Posiadanie samoistne uprawnia posiadacza do wykonywania treści prawa własności zgodnie z art. 140 k.c. Posiadanie zależne zaś powinno być wykonywane zgodnie z treścią stosunku prawnego, który je ukonstytuował, zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem rzeczy, a także zgodnie z zasadami współżycia społecznego. Podstawę posiadania zależnego najczęściej stanowi czynność prawna, np. umowa najmu, użyczenia, dzierżawy, zastawu (zob. J. Ciszewski (red.), P. Nazaruk (red.), Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022).

W świetle art. 13 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899 z późn. zm.), z zastrzeżeniem wyjątków wynikających z ustaw, nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa oraz własność jednostek samorządu terytorialnego mogą być przedmiotem obrotu. W szczególności nieruchomości mogą być przedmiotem sprzedaży, zamiany i zrzeczenia się, oddania w użytkowanie wieczyste, w najem lub dzierżawę, użyczenia, oddania w trwały zarząd, a także mogą być obciążane ograniczonymi prawami rzeczowymi, wnoszone jako wkłady niepieniężne (aporty) do spółek, przekazywane jako wyposażenie tworzonych przedsiębiorstw państwowych oraz jako majątek tworzonych fundacji.

Zgodnie z art. 43 ust. 1 i 2 ww. ustawy trwały zarząd jest formą prawną władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną (ust. 1). Jednostka organizacyjna ma prawo,

z zastrzeżeniem ust. 6, do korzystania z nieruchomości oddanej w trwały zarząd, a w szczególności do: korzystania z nieruchomości w celu prowadzenia działalności należącej do zakresu jej działania, wykonywania robót budowlanych zgodnie z przepisami prawa budowlanego za zgodą organu nadzorującego oraz oddania nieruchomości lub jej części w najem, dzierżawę albo użyczenie na czas nie dłuższy niż czas, na który został ustanowiony trwały zarząd z równoczesnym zawiadomieniem właściwego organu i organu nadzorującego albo za zgodą tych organów (ust. 2). Nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego Skarbu Państwa oddaje się w trwały zarząd państwowej jednostce organizacyjnej, a nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego jednostki samorządu terytorialnego – odpowiedniej samorządowej jednostce organizacyjnej, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej (ust. 5).

Natomiast w świetle przepisów art. 244 i art. 252 – art. 265 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 z późn. zm.) użytkowanie stanowi ograniczone prawo rzeczowe, które oznacza prawo do używania rzeczy i do pobierania jej pożytków. Zakres użytkowania można ograniczyć przez wyłączenie oznaczonych pożytków rzeczy, zaś wykonywanie użytkowania nieruchomości można ograniczyć do jej oznaczonej części. Użytkowanie jest niezbywalne. Użytkownik powinien wykonywać swoje prawo zgodnie z wymaganiami prawidłowej gospodarki. W stosunkach wzajemnych między użytkownikiem a właścicielem użytkownik ponosi ciężary, które zgodnie z wymaganiami prawidłowej gospodarki powinny być pokrywane z pożytków rzeczy (zob. J. Ciszewski (red.), P. Nazaruk (red.), Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022). Użytkowanie jest prawem majątkowym, zaliczanym do praw samoistnych, dających uprawnionemu władztwo nad rzeczą.

Tytułem prawnym, z którego wynika posiadanie nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, o którym mowa w art. 3 ust. 4 pkt 4 lit. a u.p.o.l., może być m.in. umowa najmu, umowa dzierżawy, umowa użyczenia, umowa o oddanie nieruchomości w użytkowanie czy decyzja o oddaniu nieruchomości w trwały zarząd.

W świetle stanu faktycznego przedstawionego we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej Wnioskodawca jest jednostką budżetową nieposiadającą osobowości prawnej, która ma w trwałym zarządzie nieruchomości przy ul., stanowiące własność Skarbu Państwa, oraz w użytkowaniu nieruchomość przy ul., stanowiącą własność Miasta Łódź.

A zatem na podstawie art. 3 ust. 4 pkt 4 lit. a u.p.o.l. Wnioskodawca jest posiadaczem nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa i jednostki samorządu terytorialnego na podstawie decyzji o oddaniu nieruchomości w trwały zarząd i umowy o oddanie nieruchomości w użytkowanie, a tym samym podatnikiem podatku od nieruchomości w stosunku do wskazanych nieruchomości.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 kwietnia 2008 r. sygn. akt II FSK 826/07 oraz z dnia 5 września 2006 r. sygn. akt II FSK 1090/05, w świetle którego generalna zasada, że podatek od nieruchomości obciąża jej właściciela nie ma zastosowania do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. W tym przypadku na mocy art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. podatnikiem jest zawsze podmiot władający nimi. Omawiany przepis dopuszcza opodatkowanie w przypadku posiadania na podstawie „innego tytułu prawnego”. Przykładem „innego tytułu prawnego” jest przekazanie nieruchomości bądź jej części w trwały zarząd jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (por. art. 43 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami). Podatnikiem podatku od nieruchomości będzie w takim przypadku podmiot, na rzecz którego przedstawiciel Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego ustanowił zarząd nieruchomością.

Należy zauważyć, że wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada 2018 r. sygn. akt II FSK 3229/16 oraz z dnia 11 lipca 2017 r. sygn. akt II FSK 2154/15, na które powołał się Wnioskodawca, dotyczą zupełnie innego stanu faktycznego niż przedstawiony we wniosku. Przedmiotem rozstrzygnięcia NSA było ustalenie, kto jest podatnikiem podatku od nieruchomości, gdy na nieruchomości ustanowiony jest trwały zarząd, a następnie zarządca oddaje ją w posiadanie zależne innemu podmiotowi. NSA uznał, że „w kontekście art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a u.p.o.l. w sytuacji wydzierżawienia lub wynajęcia rzeczy będącej w trwałym zarządzie, podatnikiem podatku od nieruchomości będzie dzierżawca (najemca) jako posiadacz zależny nieruchomości na podstawie umowy zawartej z właścicielem w rozumieniu tego przepisu. Innymi słowy, podatnikiem podatku od nieruchomości Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oddanych w posiadanie zależne jest posiadacz również wówczas, gdy umowa została zawarta za pośrednictwem trwałego zarządcy. Tego typu umowy są traktowane jako zawarte z właścicielem – Skarbem Państwa lub jednostką samorządu terytorialnego, co skutkuje tym, że podatnikiem jest posiadacz zależny, a nie trwały zarządca”. NSA podkreślił, że „w stosunkach z osobami trzecimi trwały zarządca występuje jako strona i składa oświadczenia woli, ale nie działa w imieniu własnym, lecz w imieniu reprezentowanego. W konsekwencji stroną umów cywilnoprawnych dotyczących nieruchomości, zawieranych przez jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej jest Skarb Państwa jako właściciel nieruchomości. W związku z tym umowę taką należy traktować jako zawartą z właścicielem, a czynności zarządu mieniem Skarbu Państwa wykonywane przez trwałego zarządcę, tj. jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej uznać należy za czynności samego Skarbu Państwa (por. wyrok SN z 27 listopada 2013 r. V CSK 551/12). Pomimo zmiany ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w znacznej mierze aktualne pozostają rozważania zawarte w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 sierpnia 1996 r. FPK 9/96 dotyczące charakteru prawnego zarządu sprawowanego przez państwowe lub samorządowe jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej. W uchwale tej wskazano m.in., że jednostki takie wyłącznie reprezentują interes Skarbu Państwa, bądź gminy, a wszelkie ich czynności dokonywane są wyłącznie w imieniu związku publicznoprawnego i na jego rzecz. Stwierdzono w niej także, że podatek od nieruchomości związany jest z władztwem nad nieruchomością, a podatnikiem jest podmiot, który faktycznie włada rzeczą (zob. także uchwała SN z 14 października 1994 r. III CZP 16/940)”.

Tymczasem zapytanie zawarte we wniosku dotyczy stanu faktycznego, w którym Wnioskodawca jako jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej posiada nieruchomości w trwałym zarządzie i użytkowaniu, które nie są wydzierżawiane czy wynajmowane na rzecz innych podmiotów, lecz wykorzystywane przez tę jednostkę w celu prowadzenia działalności należącej do jej zakresu działania. Wyroki przywołane przez Wnioskodawcę zostały wydane w zupełnie innym stanie faktycznym niż przedstawiony we wniosku, a zatem brak jest podstaw do odniesienia się do ich uzasadnienia prawnego w niniejszej sprawie.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania interpretacji.

Na niniejszą interpretację stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, ul. Piotrkowska 135, 90 – 434 Łódź, w dwóch egzemplarzach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia interpretacji (art. 53 § 1 i art. 47 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres Urzędu Miasta Łodzi, Departament Finansów Publicznych, Wydział Finansowy, ul. Sienkiewicza 5, 90 – 113 Łódź.